غزلیز

ماښامونه

د بېلا بېلو شاعرانو په زړه پورې غزلونه!

Ketabton.com

راټولونه او ترتیب: ګلبدین "فیضان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزليز مابنامونه

راټولونه اوترتيب: ګلبدين (فيضان)

شاعران : پيرمحمد(کاروان)،خالد(ريحان)،ممتاز(اورکزی)،

درويش(دراني) ،اروابنادمحيب الله (بهرام)، ،محمد ګل
(منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضيوال)،نوروزخان(ذکي)
نصير(آرمان)،نصير(اتل) او ګلبدين (فيضان).

دپي ډي ايپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــا په تيږه د لحد لګيږي
راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګيږي
صمد به عـــــــفوه راته کاندي د صنم د مينې
په زړه مـــــې خوږ چې قل هو والله احد لګيږي
ښـــــــــکلا پلويه له پښو هغه بدرنګي غورځوه
چـــــــې د لاس تيږه يې په غاښ د محمد لګيږي
پـــه يوه داسې کيف مين يم چې له ښه نه ښه دی
د شپـــې د ستوريو ډک آسمان به په چا بد لګيږي
لکه ليــــــــــــنده کږه له لرې نخاګره ښکلا
مقصـــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګيږي
چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي ياران
له ګلـــــــــــغزلې له نغمې سره يې خود لګيږي

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمرى دى بس خطاوې به ترې کيږي
د هوسيو سـترګو غلاوې به ترې کـــيږي
يو انســان دى مهربان دى غـوسه کيـــږي
کله کله تاوې مـــــاوې بـــه ترې کيـــــږي
لېونى دى په واده کـــــې پـــه ژړا شــــې
په لمانځه کې هم خنداوې بـــه ترې کيږي
چې ګلونه يې ګېـډۍ ګېډۍ خـــوښيــــږي
نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کــــــيږي
واورې ووې زما خور ده نوم يې ســـوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کيږي
ماشومان چې له جګړې نـــه مـــرور دي
شي پخلا به مشغولاوې بــــه ترې کيږي
سره زخمونه به په ســرو غاټولـو واوړي
ژېړبخوني شان رڼـــاوې به تـــرې کيږي
د کـــــــاروان غـزلې مستې جينکۍ دي
چـــې په خود راشي ګډاوې به ترې کيږي
پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شـــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابـــــــي غزل په څـــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــزل په څـــو دی

ما دې نوم په سپینو اوښکو پـــــــــه زیړي نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څـــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکۍ وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که یبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی یـــــــمه

د غنمرنګو لونګین ته رسېدلـــــــی یـــــــمه

په تللیو سترګـــــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی یمه

ته به ویــــــــده وې د آسمان ستوریو لېدلی یمه

درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې

د رنـــــــــــجو سیند یمه له سترګو بهېدلی یمه

د نیمو شپو ســـپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي

غریب مارغـــــــه یم په ځنګل کې چغېدلی یمه

زخمي آواز مې پر جـــــهان راګ د سُرور لګیږي

د زړه تر څنګه پــــــــــــــــه وزرو لګېدلی یمه

ژوندی پژواک یم دوی مې وژني خو را و خېژمه

ګني نو څو ځله ګړنګ ته غـــــــورځېدلی یــمه

د زړه د سر هره تناکه کې مـــــــــې توری توری

غزل غزل دې کړمـــــــــــه ګل ګل غوړېدلی یمه

لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مــــه وباســـئ

چې یــــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی یــمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې یې غـــــــاړه وه
بیا زمونږ ژړا تر موټر بــــــم لانـــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېـــــګا په روژه ماتي کـــې
چا مو وې خرما رېبلې ژوند مو دښته شـــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مـــــــــور زیاړه وه

ما چیغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچــــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانــــــــــه د وطـــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غـــــــــــزل کاروانه د شـــهیدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وې، نرۍ باران خـــــوږ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جـــــــانان خوږ دی

سهارنۍ بلبلې، ورســـــــــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــــې کلیه، ستاسو اذان خوږ دی

چې ته د ګل غوندې یې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ایمـــــــان و وایه، کوم یو ګومان خوږ دی

په یوه سرې مێنه، مسته د خیــــال بناپیــــــرۍ
ور غاړې وتې وایې، په خدای انــسان خوږ دی

غنم غنــم خوږه ده، بـــــــــنتِ آدم خـــــــوږه ده
هو د حـــــــــــوا پر خالق، ایمان ایمان خوږ دی

نرۍ به هم خوږه وي، د توري ګوړې پـــــه شان
لکه انګور د میزان، افغانستان خـــــــــــوږ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ویــــــــې منه
سترګې به ستا وي خوږې، شعر د کاروان خوږ دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصیلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصویر تنکیو پښو ته شیشې مه شه لـــشې
په کانو چېرې ماتې مه شه د جوهـــــــــرواوبه
زما د زړه د مینې زور پاس په لــــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه
خدایه ! باران د مینې راوله پر وچـــــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــــاپـــــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې ځاځکی نه شته
ستا د لاســـــونو د جوړه شپـــــــــینو کوترو اوبـه
پرګلو ځاځي کوم د مینې پېغمــــــبر ژړلــــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچـــــــــــیو له وزرو اوبــــه
کله چې لـــــــــــیکي خپل صنم تــه صوفیانه غزله
قلم ته واچــــــــــــــــوي کاروان د نیلوفر اوبه
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امـــام و لـه قیام را غـورځېـدلـی په جـومـات کې
سجدې په وینو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پــــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځــــــــــــېدلی په جومات کې

سیلۍ وه د سرې اوسپنــــــې ناڅاپــــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ریږدیدلی په جومات کـــــــې

او پلار یې مات رحیل لکه خپل زوی غېږ کې نیولی
لښتی د اوښکو وینو بهېدلی په جومــــــــــــــات کې

الف د یوې پرې ژبې پر سر پــــــــه وینو سور و
د میم توری په زړه و لګــــــــــېدلی په جومات کې

زوال یې خدایه کـــــــــبر کړې په روی د ملایکو
شیطان له خـــــــــر مستۍ و ګډیدلی په جومات کې

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــــه وطن ته راځې
درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې

خولې مو ګــــــنډلې د فولادو په تارونو يو چا
زمونږ د سترګو تـــــــرجمانه که وطن ته راځې

تږي ګلونـــــه يې په غـــېږ کې مړغيجن دي ولاړ
د مـــــــــــينې شړکنده بارانه که وطن ته راځې

جـــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې
د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې

بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې

مړ به له غم يم چې تابوت دې لــــــه يونانه راځې
شم به ژوندی ، ژونديه ځوانه که وطن ته راځې

لکه ټپې دي درپســــــــــــې ټولې شملې لوپټې
زمـــــــــا زار زاره ياقربانه که وطن ته راځې

د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شـــــې به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې

حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډیوو کې دعاګانـــــــــــــــې

نیمه شپه مې په لېمو کې دعاګانـــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ویستـــــې

غبږومه په نغمو کې دعاګـــــــــــانې

طنازي یې په لفظونو کې نازي کــــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســــــې دي

کړنګومه په پیالو کې دعـــــاګـــــانې

کړه مې لپه میناتور جام د مـــــــــرجـــانو

تنده غریه ښنه اوبو کې دعـــاګانـــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســــــولې

پېغله ناوې په چمـــــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چــــــــا د لېچو را سره دی

مړې یـــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه یې تورسترګې کړي ور یادې

پـــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــي له بې قدرو نه غمي په تیرو مات

شته دي ابـــــابیل پـــــه غشو ولي د جومات

ونیوه لـکۍ د دجال دې نـــــوي حـــــاجي

حق یــې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــنات

راښـکه چلیپا تپوس پـــــه پَرو د طــــاووس

وایي چې دا ولې یې رنــــــګونه دومره زیات

پټ شه په خلوت کې د دوران لــــــــه نــقادانو

نارزي ورتــــــــه دوه توته یو پیر د خرابات

وا کاروانه مه شه ګیله من له جاهلانــــــــــو

دوی تلي په تله د لرګـــــــیو ، مناجـــــــات

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خيام نوشلي نــــــــــــه مې له غنــي شراب
ولې مـــــې غـــــــــــــزلې خلک بولي لـــېوني شراب
ټکــــــــــــنده غرمه مې ميخانه ده پــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته څَو ، کې يوه مستـــه نـــــــظربــــــازه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــو د سپــــــــــېلني شراب
نن د چا زَړو سترګو له حـده ډېر بېخـــــــوده کــــړم
رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــړپ وي ځنډني شراب
دوې ډکې پيالې رانه پـــه منډه مـــــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګـــــــــې وې نظر يې غرڅني شراب
هسې مې غزلې د نـــــــرګس غـــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــــــي شراب
دا راوړي تا له کـــــوم جنت وو جنتــــــــــي يې کړم
وا کاروانه تا خــــــــــــــو په ما څښلي ګبيني شراب

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مـــه شه

ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مـــــــه شه

ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــې اوسه

د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــه شه

ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلـــــــــي

د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــه شـــــــه

ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهي

د چمـــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه

ستا د چلم پر ســـــــــرخانه دې وي سکروټې بلې

مسته ملنګه مینـــــــــه مـــــــینه دې ایرې مه شه

د موسی خدایه د مـــــــــــــیَنو شـــاعرانو خدایه

د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســــرې مه شه

چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې

د چورکوندي د بلبل چوپې انتَرې مـــــــه شـــــه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم
ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانـــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لـــــــنډې شپې رڼا کړم
غشـــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولم
موســــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم
زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدی کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپــــيدا کـــــړم
دين دپښتو نغښتی دملالې پــــــه ټـــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســــــــــره آشنا کړم
ډول به شم اتڼ به شم شغا به شـــــــــم دڅڼو
بيا به طالبان دجومـــــاتـونو په ګـــــــــډا کړم
خاورې يم خو لمربه تــرلاس ونيسم که خيروي
ستوری به شم پاس به له سپوږمی سره خنداکړم
بيا به دغاتولو دغه لوټ کــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بــــــه يې پخلاکړم

پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بــــــــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
ځيني ځيني ســـترګې له سرو ځيني زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مـــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شــــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مــــــــــــازې وابنه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون سـمندر خويندې دي
بيا په څپو راغلې چې به څوک لــــه کاله وباسي

دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملـــــــــګرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غـــــرور له اوچت غره دي سره
د يـــــو د بـــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره
د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبــــــه دي سره
دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خـــــو لـــــري
ترمنځ يې خدايه راشي غوښه او چـــاړه دي ســـــره
خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شـينـــدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـــــجه دي سره
کبلي چې روي د غرځې له تي شيدې د، ريـــــدي
دښتې زرغونې وي شپېلۍ دي او شپـــــانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مـــــــالګه
بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي ســــــره
چې سره غېږ په غېږ شي توري ښـــــکلا و زېږوي
دا هلکان جينکۍ خوند کا چـــې واده دي ســـــــره
د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان
سبا به ګورې چې مين په لمـــــــــر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه یـــې وژنئ ماشومان دي ارمانونـه
موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه
روژه مــــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي
د خُرماوو پــــــه ارمان دي ارمــانونـه
د طاووس د زرغــــــونو ښکو ورونـه
ښکلوونکي د قــرآن دي ارمانونــــــــه
وراري مه شه د وطــن ملالې خویندې
شنه غمه یې د پېزوان دي ارمـــانونــه
د ګلاب ذِکر یې زخم دی په زړه کــــې
په اغزیو کې روان دي ارمانونـــــــــه
په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي
د شهید افغانستان دي ارمانــــــــــونه

پیرمحمد (کاروان)
عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلــــــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــــــفظونو مــــستې مستې شي ګډا کوي

رايې شه ســاحل ته مرغـــــلرې به در وشيــــــندي
کله چې سخي سمندر شـــــــور کـــــوي غوغا کوي

ميــــــنه جــــــادوګـــــــره ده پر هر چايې منلی ځان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي

دا ښکلې چې ځان يې په اوو پـــــــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپين سترګي هم ترې وېـــره او حــــــيا کوي

لپې يې سرونه دا کتار د بيـــــــابان غاټـــــــــــــول
دا خو تږو تږو مسافرو تـــــــــه دعــــــــا کـــــوي

راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتـــــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تـــــــــکه شـنه رڼا کوي

ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بيا نو دا ساده سړی په شعــر کې هم بـــــــــلا کوي

عقرب ـ۱۳۹۲ ـــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان څيري ځي په يار پسې روان دی

دی د لـــــــــــبچو له ليندو را وتـی غشی
مرغۍ نه و لي پـــــه مار پـــسې روان دی

په رباب کې په اوبــــــو او په بــنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســـــې روان دی

تر غچۍ ګوتې د زړه ، نيولی مـــــــينې
د ښکلا په ورک ديـــــــار پسې روان دی

له نارو يې تش لفـــــــــــــظونه ډکوينه
ځي د زانګو په کتار پـــــــــــسې روان دی

خيال کاروان ته رام پري پــــــه کجاوه کې
زرين اوښ يې دی مهار پســـــې روان دی

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای
ښکلـــــي ګورو ، پـــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــاتولو
غرېپ کوو له پېمانو یادوو خــــــــــدای

شېخ د کاڼو په تسپو یادوي خــــــــدای
موږ د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګی تســــــــــپې وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده
ســــــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســــــکي دي
ستا له سترګو پېښتنو یـــــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېـــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښــــکوپه شان یـــــم
راشه زرغونتیال مې شه نری نـــری باران یــــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شـــــــــــــــپه ده
لاره رانـــــــه ورکـــــــــــــه مـــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرتېنده کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خـــــــــال مې کړه پرتېنده چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشـــــــــحالۍ یـــــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمـــــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شـــین دې له خنـــــــداکړم
ستاله برکته خودســــــــتورودک اســــــمان یـــــم

ستا پرتېنده پریوتم پـــــــــــــرځــــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســـــــــتاځړیکه دپېزوان یم

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځاځکو په لپمو مې سمـندر لیدلــــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلـــــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حـــــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیـــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځـــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پیغلو مـــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیـــــــل مـــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمـــــا کان یې د مرمر لیـدلی دی

ته پوې یې چې دا ځنګه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خــــــیبر لـــــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مـــــــــې ولــــــې راورېږي څه باران خـــو نه يې
هســــې مې درد راوېښوي زمـــــــا درمـــــان خو نه يې

د مـــــــــخ په پاڼـه بــــه دې څـــــــه خوږه غزله ليک وي
سپينــــــه کـــتابه يــــــادوم دې دومره ګـــــــــران خو نه يې

د خيال هُـــــــد هُـد دې راته ډېر ډېر پــيغامــــــونه راوړي
دا مــــــې خـطا وه چــــــې ويـــــــل مـــې سليمان خو نه يې

ستــــا د ستم د انــتــها به درتــــه څـــــــــــــــه وايـــــمـه
د کــــــوم ظـــــالم مـذهــب پيرو يې مــــــسلمان خــــو نـه يې

مـــــــا به بې وخـــــته لېونی کـــــړې په اغـــزو به ګرځـــــم
غېږ به رانه کـــــــــړې ښکليه باغــــــــه بيابــان خو نه يـــــې

د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شـــــــونـــــــډې نه ږدې
شــنه سـمـندره زه دې څـــــــه کـړمه توپـــــان خو نه يـــــې

د نور پـه غشو مــــــې له هسک نه په لېمـــــــــو کې ولــــې
نه راځـــې ستــوری د اسمان شوې مهربان خـــــــــو نه يې

ښکليه ســــــالار کــــــــه مې د عشق د منزلونو نــه کــــــړې
بيا راته وايه چې درواغ وايې کــــــــاروان خــــــــو نه ي

پيرمحمدکاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښیارانو دی اوزه دغره سړی یمــــــــه
توري زولنې راپسې ګرځي لیونی یمـــــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځیر په کړی ذکرکـــــړم
زرځله شهیدیمه او زرځله ژوندی یمــــــــــه

هره یوه مسره مې بس دتورو وینو لپــــــــه ده
نه یمه شاعر دسروغاټولو کنډولی یمـــــــــــه

مانه شیشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــه یم
نه مرم په طوفان کې عجیبه اور اورکــــــــی یمه

تاپه سپینولاسو باندې سین ته ورګوزارکـــــــړمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقـــه شین غمــــی یمه

ځان مې په مریو کې دتار غونـدې پټ کــــــړی دی
زه دکومې چټې پرتټرباندې ځــــــــونډی یمــــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ویده کاروان به ویښ کړمه
مــــــات به شم په شرنګ دلیونی دلاس بـــنګړی یمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا یادونـــــــه پې راتېول ښه دي
پردیس حــــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمــرنګ پــه زنـــــخدان مــي نظر
لیمه د بـــــنګو پــه کـــــنډول ښه دي

لیژ التفات مي سوري زړه ته وکـــړه
ګرانه! پټري په دې کچکول ښـــه دي

مړه په ښکلیو کي نو څه توپـــــیر دی
مړه پریړده یې ښکلي ټول ښــــــه دي

سترګي، لیمه، وروزي، بانه، خالــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښـــــــه دي

"ریحانه چاته ور یـــــــادیږې پوري"
"د چم په دښتو کي غــــــاتول ښه دي"

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتـــــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښـــــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــه چـــــــې
رانه مات دي په نازونو کي مړونــــــــد شي

دا پی مخي د پیریــــــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مـــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنــــــــد شي

ریحان پریږدۍ د ځلورو سترګو جـــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنــــــد شي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي
زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي ټپېدې د هيلو ورو ورو
څراغــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مـــې لــه ياده وو وتلي

ستا د سترګو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتـــوري مســافر ؤ
دخــــــالونو لـه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تـــــرکوره پــوري ګل ورپسي

سپينه خولګی دي لکه ســـوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کـړي مزل ورپسي

تا راروانې غبرګي سترګي په نازونوکړلــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمــــــــــه
دخيال ځراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخبر د زړه په غلاونيســـــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســـــي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نــــه کېږي
بې له تا ګوره ګُـــــذاره نه کېږي

غېږه دې راکـــــړه اوبه رنګه یاره
د عشـــق له اوره ګُذاره نه کېږي

راباندې مات چې مړوندونه نه کړې
د بنــــــګړوشوره ګُذاره نه کېږي

ما د غربت لـــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مـــوره ګُذاره نه کېږي

تږی غاټول یـــمه دتــږي دشتې
راباندې اوره ګُـــذاره نــه کېږي

مسافرۍ مې زړه اوبـــه کړ
ریحانه نوره ګُذاره نه کــــېږي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کيسه کې نه يمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی يم درته رابه وړمـــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامــــنو بوره موراوسي
هسي نه په ليڅوکي دي واخـــــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب يې وو څلور بنګړي

دا خـــــــــو دي ريـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنـــــــــبه دي شرنــګومه چي په ګور بنګړي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه هڅوکو په څرمـــــنه پسي ګـرځم
دلـته شوې ده چــــــاودنه پسي ګـرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تــــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســپنه پســي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور په غوښو پايم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيداکړ
په سکروټـــــــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تـــــــه دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکــــــــه ونه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تـــــــــاته يادېدي نازکې؟
تودې تودې غــــــرمـــــې، هغه سرې سرې مچکې

لومړی ځل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــړی ځل په جوزا کي وربېدلې دي څپکې

په زړه مي يې ګلابه!! تابه هم ســـــــــتايم قربـــان
غاټول مي تخيل ته دښکلا اېښي تلــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شـــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملايـــــــــــــکې

تخنيرم، په لاسونو مي نــکريزي کشيدکــــــــړې
ريحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پيچـــــــکې

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرل

ځه وخــــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چـــــــــي سوله به د هر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقۍ به دي لــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوډه دي د ســـــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي ځه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څېړنه هر اړخیزه وه لــــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجــــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیـــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خــــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیـــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شــمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیـــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټي
دجنــــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټي

تاوده يادونه دي شپــــــبه شپـــــبه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټي

چاپه دې څمکه دبـــارودو بزغــــــلی کرلـــی؟
په سويو ګوتو بــــــــاندي لـوّ کوم رېبم سکروټي

دلوغړن دوران کيسې کړي دسپـــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغبږوم ســــــکروټي

کټ کټ خنداته مغرور يار غوصه ورګډه کـــړله
مطلب يې داوو چي په سرو ګلو شيندم سکروټـــي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرګرځـــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســــــکروټي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطـــــن له اوره ډک دی
ښکاريږي اوښکي،خو له سترګـــو څڅوم سکروټي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتي شو
په هره څـــــــوکه د بڼو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مــــــي تڼاکو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غــلى غـلى تــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لــکه لــړم پاتي شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی تری تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلی ورپسې لکه غنــــم پاتي شو

ريحان چي ستـــــا د بيا ليدلو تـــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتي شو

خالد ريحان اروابناد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځـــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کـــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کـــړم نو دپــــاسه دا اواز راسي
څله يې دخـــــداي له ذکـــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي همیشه په امانت کي خیانــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنیا خپل حق غـــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قیامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوني مـــــــار ته وګورم
دوی وايي درویش خو د دوستانو هم نفــــــرت کوي

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنګ سي

بـــــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونــــــــه سره يو کـــړو او لاسونه سره ورکړو

دا کاڼي به لـــــعلونه ســـي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پـــــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي

چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نـــــــو ور تـه وايي

چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستونيه به يې سور خنـــــــجر راووزي

درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر څـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو ځرنګه لاس واخـــــلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتړي په څه بــــاندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نيسي
زړه د بدن داســــــــي باچا دی چې وزير نه لري

خپل خيرن زړه به نو په کومـــه رڼا باندې وينځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ويــر نه لري

زما زړګـــــی به هم تل نه ګوري د غــشو لاره
او ســــــتا بانه به هم مدام داسي تاثير نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درويشه داسي ښــکاري
چــــې له جهانه د تګ نيت د ښار امير نه لــري

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه څراغ يـم ،نه سهــــــــاريم
مګربياهـــــــم دتيارو دسترګوخـــــــــاريم

مــــا و تا بـــــــه هم اخرغــــاړه غړئ سو
دا په دا چي ته ښيــښه يې ،زه غــبــــــــاريم

ستـــــــــورو تاسي لاڅــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځـــــــــکي دسپېرو خـــــــاورو په كاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مــــــي غواړې
زه خوچــــــــاوته اغزى چــــــاته بهـــــــاريم

زه درويش بيرته دځــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خـــــــو تراوســـــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیڅوك نه غواړي چې ښکلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ ورکـــــېږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى کړ
چې رقيب شړې نو هم زما ارمـــان شي

په وړه خوله چې کـــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې کـمان شي

د درويش خاورې وجود به هم سره زر شي
که دې شونډو ته نږدې لکه پېزوان شـــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دوير اووېري زمـــانه ځومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو پـه فـــــــضا کي به بــدله په نغمه شوه دلته

ســــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لــــــــه ګرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شـــــوه دلته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روڼې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وړم به يار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لــــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانــــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کـــي

درويش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غونډې څه خلک،د ليلا غونډې څه خلـــــک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غونډې څه خلـــــــــــک

له ښاره د هيندارو سوداګر باسي پـــــــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غونډې څـــــــــه خلک

زياتيږي ورځ په ورځ دلته د درد غونډې وګـــــــړي
پيدا کړې لويه خدايا د دوا غـــــــــــونډې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــيش راځي و ماته د ژړا غـونډې څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې يې شک مـه لره(درويشه
لا شته په دې تـــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چی دښمني يې ختم و نه ګڼي بيابه راځـــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغـــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليـــــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شـــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طـــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خـــوا خـــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانـــــــغې و مـــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چـــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســـتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نــــــه غواړم چي وشي

په لـــــــېمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشـــــــــــنا وايـــــي يو باران د تېرو غشو
اې درويشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســـــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلــــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چــــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســــــــي

چرته که کاڼی او تـــــــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګـوابن کړوني په شان بېرته راسي

درویشـــــــــــــه داسي به ونه سي چي زموږهديرې
سپين ږيري وګـــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي
درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پــــــه بدو کې تر پایـــــــــه ، نــه وېرېږي

دا اُمت هم اوس له خـــــــــــــدایـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغــــــــه خو مار وي

ډُوى به ولې له بلایــــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نــه دى اشنــــــــــــــــایه

چې اشناى به له اشنـــــــــــــــــایه نه وېرېږي

زه وېرېږمــــــــه که نـــــــــــــه،ته بنه خبر يې

خودښمن وته مــــې وایـــــــــــــــه،نه وېرېږي

درویـــــــــش اوس هـــم مار له ستوني نیوى نه شي

دومره ده چـــې ترې له ورایـــــــــــه نه وېرېږي

درویش دُرانى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بـــاران دی، نور څه نه شته

کوو یـــــــــې، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درویشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مـــــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غـــــــــنمرنــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مـــــابنام سودا به شي، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مـــــــــې مـــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيــــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنـــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې ښنګه، چې ممتاز درګورم ښنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

باوري اوســـــــه خـــپل ګـــمان سره خبرې کوه
لــــــه ځـــــانه ځـه ،بيا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شـــــوې تنــها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه
په مــــــــــخ مســــکا ســاته ګلدان سره خبرې کوه

دې کـــــتابونه ســــــره کښينه،دې البم ته غوږ شه
دا ســـــــــتا جـــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وينه ځان
بـــــــــــل شـــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لــــکه ســـــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه
لــــکه ســــــــــــکښې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکـــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکـــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مــــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپـــــــه ده،د ســـــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحیمه!!نه کوم له ډاره خوارۍ خوارۍ سجـــــدې
تـــــرتا دې اورسي زما مستې خمارۍ سجــــدې

دلته یو کـــس دی ځــــان ته وايي د جنت ټیـکه دار
یو زیړ ایمـان دی ورسره او څو بیمارې سجــــدې

اې! ته هغه یې چې سینګار دې پرســـتش کړی دی
اې ! ته هــــغه یې چې کوي درته هینداري سجدې

ستا ســـــاده توب خو ته بې حده مزیدار کړې کنه
دې عـــــاجزۍ خو کړې بې حده مزېدارې سجـدې

نه مـــــــې څه کار تا سره شته،نه معامله تا سره
پرې مـــې ږده وا سړیه څه راپسې شمارې سجـدې

اوس مـــا ته څه پته ده؟ څنګه به وي حال د زړونو
خو تنـــــــدې ټول تیار دي ټولې دي تیارې سجــدې

مـــــــــــــتازه هغه نــڅاګره مونځ ګذاره هم ده
څه بخـــــت لري د دې ظالمې ګناهګارې سجــدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تــنهــايي احســاســـوم لا تــنهــا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلـے وجـــود، زۀ لا زمـــا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه خــورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چـــرته ئې؟ راځـــه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبــا تۀ چرته ئې ياره؟ څـــه درک څــه پته؟
اوهـــو! رایاد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خــدايـه د نور صبر، د نورې چپټيا چــرته يمه؟

مــمتــازه ټوله دنيا ده زمـــا ځــه وي به چې وي
خــو که ريښتيا وايــم د ټــولې دنيا چـــرته يمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خداے دروړم درود به په ليمو کښې دروړم
زه بـــــــــــــــــــه نورونه د رڼا په پيمانو کښې دروړم

ډير مــــــــــــــې زړه کيږي چې پينځه واړه آذانه دروړم
دا ســـــــــپينې شمعې د يو پاک آهنګ جامو کښې دروړم

د روح راحــــــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم ياره
د مــــــــــــــــــــــينې ټکي به تمام په کليمو کښې دروړم

د ليــــــــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولېږمه
او باقــــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې دروړم

د مـــــــــمتاز خدايه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غـــــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګينو کښې دروړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښـــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنـــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

یو د عــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مـــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما یوې هیلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هـــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکـــــــه کاغذ د چا په نوم لیکلے والوتمه
یوه ســـــــیلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـافر چې سترګې پټې کړې بیا اوشو کرم
څـــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتـــــــا سره د تور څادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور ځـــــــادر يم احتجاج يم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــاه حال تباه مزاج يم بده ولې منې؟

ياره ! مفتـــــــــي يې فتوا کړ يې بده نه منمه
ياره! منـــــــــصوريمه حلاج يم بده ولې منې؟

باداره ! تا وييل خـــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خــــــــراج يم بده ولې منې؟

حکيم جي! ما هغه نښا کښې دے سکون موندلے
مـــــــــداح د برجو مهاراج يم بده ولې منې؟

منم د رنځ غوندې خپــــــل ځان ته لګيدلے يمه
خو د خپـــــــل رنځ خپله علاج يم بده ولې منې؟

ته بـــــــــلاول يې ما منلے يې په سر او سترګو
چـــــــې ستا تر ښنګ لکه کماج يم بده ولې منې؟

مــمتازه!! ما ورته وييل چې ته بې شک رباب يې
اوس د رب کړه دي زه دې باج يم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شـــــــپیلۍ باید چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سیګرټ او روپۍ نه یې له ما ورکه
تا پــــــــــــسې هم ګوتې په جیبونو کښې وهم

جــــــــار دې له نامې شمه حسین پکښې راځي
ځـــــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خدا ے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هــــــــــو! پورته کوم ګڼو غرونو کښې خپل غږ
هـــــــــو! خپل مخ په دې ګڼو مخونو کښې وهم

تا پســـــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي میخ
ځــــــــــــم په لاسو میخ به لاسونو کښې وهم

اے عــــــــــــلامه! وه علامه! زه یم ستا په شان
نوم مـــــــــمتاز او لاس ډیرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نـــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدايه
نه یـــــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدايه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدايه

زه بـــــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدايه؟

زرګـــــر دې ټول عمر زرګر وي شکايت نه کوم
خو دا کـــــــــلال به تماي عمر کلال وي خدايه؟

ته قیـــــــــــــامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدايه

کاش هـــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدايه

مـــــــــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځینې
چـــــې په بې رحمه اذيت کښې خو مې سیال وي خدايه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هـــــریو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لویدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مــــــالک د داسي یو مکان ومه ،چې وم

اوس خـــــــو خیر نه د چا په شان یم نه به شم
هو! یو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غـــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بیا هــــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــاب ،په سریندې که په ستار وم
ما ضـــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

څو داني لونـــګ کفن کښې هم راسره کیږدئ
ســــــــخت د لونګینو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مـــــــــــمتازه هغه اوس هم آیینه وه
اوس هم ورته هغـــــسې حیران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چــــــــا پسې خراب شم .بیا اکثر ښه شم
خو خیال مې نه کیږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مـــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد یم
غرق شــــې پیریان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چـــــــــې مې د زلفو سره باد کړي لیونے شم خدایه
چې مــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مـــــــسیحا!! زه هم ځو وخته وینې ،وینې شمه
کاش مســـــــیحا!! بیا یـــــــکایک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو مېین شم په چا
که دا مې حال وي خداے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځــــــــــــه قسم دے د ماښام په شانې تور سوځمه
کښــــــــــــینه چي لږ لکه نیمګړے مازدیګر ښه شم

ممــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبلیغ ته ځمه
خو زه ډاریږم هـــــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بيـــــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مـــــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صــاحب
ايمـــــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مـــــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچـــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودۀ شمــــــه خو سترګې به په ورۀ کېږدمه
زه بنـــــــه پوهېږم چې د څه خانه کښې څه کېږدمه

څه عجـــــــیبه مزل راپېښ دے ،په دې نه پوهېږم
زادِ ســــــفر کښې مازغه کېږدمه که زړه کېږدمه

ته د هـــــــــوا غـــوندې راځي او که هوا سره جي
په هر حـــــــــــال زه به یو څراغ په دیواله کېږدمه

خـــــــــو د زړه حال دے ،پیرایه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولۀ کېږدم که لاس په خپله خولۀ کېږدمه

زه د شـــــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پریوځم یاره
خو ســــــــــــتا تصویر سره رڼې یخې اوبه کېږدمه

لالیه!! مـــــــــــا له بناره سر کښې ده سودا راوړې
لالیه! څنـــــــــــــــګه یې د ستا په زنګانۀ کېږمه؟؟

ممــــــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دبنـــــــــــمن وایي وسله کېږده ،زه یې نه کېږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمـــــــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمې

د دي رټليـــــــــو فتــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغــــــــــاړې وځه يادوو .رحيم .معبود صنمې

ما ته ليــــــــدلې له نــــــزدې يې ګلا بڼې جينۍ
ما نا ديده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمـــــــــــا دا خړ ځادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمـــــــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابــــــخښې به اوس د بنګو يو نيم دود صنمې

په حـــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممــــــــتاز يم در به کړم رنګونو کښي نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خريدار تـــه به دي اورسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مينې ته وايه، چي وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وايه چې آزار تـــــه به دې اورســـــوي

خياله! لفظونه که ګونګي دي خــــو کمال هم لري
تهٔ باوري اوسه اظــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حيران پريښوم،دشک په ځلور لارې کښې زهٔ
يقيـــــــــــنه تا وييل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســـــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګنې د غرو به دې کــــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښې دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســــــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســــــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلــــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســــړے

د یار په زړۀ په ناخبرئ کښې عمر نۀ تــــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنــي ســــــــړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هیر یمــــــه راځــي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خـــــو وژنــي ســــــړے

منصوره وخت چې یي معلوم وي نو بیا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســــــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــله پورته کيږي
پرده چې د رازونو نه مې کـــــــله پورته کيږي

د ميني په ميـــــدان کښـــــې الله دومره بريالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کيږي

چې يوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېــــــره بې وســـــــۍ بوره د ګــله پورته کيږي

د ميـــــــنې محبــت په باب چې نه پوهيــــږي بيا نو
دا بعــــــضی بعضی خلک راته څله پورته کيږي

هغه چې پـــــکښې چا د يو مين ژوند فيصـــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـــــــــتله پورته کـــيږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خيالۍ کښې اوځي
لکه چي ساه د ګناهـــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هــــــــــر واده کښي د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبــــــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چي تنها به خه بنـــــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکيده له درده چـــــــــوپ پاتي وۀ
اوس به يي څـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښې اوځي

منصـــــــــــوره ما ورته وراوکـــــتل زۀ څۀ خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي
محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کـــې وې د ســــــپرلو او د اختر کلی و
څومره ســـپېره شو ، زمونږ څومره بختور کلی و

چا راته وويل چـــې اوس کلـــــــی ډېر نه يادوې
ما ويل کلی خـــــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو يې زه ســينه کې ځای کړم ، نه دلبر يې راله
نه جـــــــــــوړ زما کلــــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچيان" لاړل چې پټيو کې يو يو تن يې وليد"
هم يې ژړل ويل يــې دا خو د اشر کلـــــــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســـتا مينه ور په زړه نه کړله
"منصـــــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــين شي نو جانان شي

په سپرلي کښــــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښــــې خو ببخي زما په شان شي

دنيا ښکلې دي دنيا يـــــــــــــــي ښائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حـــــيران شي

مرګ يې څه د ارمانونـــــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چــــــې ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شې
چې تمام عمر په فـــــــکر کښې روان شې

زه د خيـــــــــــل غمه په دي خاطر ويرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جـــانان نظر يې هلــه په نصـــيب شي
چې د دار په ســـــــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســــــيږي ارماني کور ته راځي
ځيــــــــنې خلک بې تپوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســـــــره به بناپيري کور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شـــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينـــــــې ناکامي يې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځـــي هغه پيـــــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کـــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانــــــي کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرۍ نرۍ خندا که غزل جــــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به ښــنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

والله چي عـــــــقيدي به ورته ټولي په سجـــــــــده شي

زمـــــــــونږه د مـــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چـــي غرونه ورته هم په خوځـــيدو شـــي

د دوو مـــئينو زړونو په درزاکۀ غـــــــزل جوړ شي

د زړه ســـــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مينو

زما د محبت په انتهـــــــــــا که غـــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په والله که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشـوه چې یم ، په داســې کور کې ویده
په خامـوشیو کې راویـښ شـــمه ، په شور کې ویده

په خــېټه وږی یم ، خو ســترګې مې مړې دي خدایه!
زما غربـت کرارې پروت دی ، په تـش شکور کې ویده

نه پــــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د یویشــــــــــتمې صدۍ خلـک دي ، په اور کې ویده

دده په وړاندې په یـــــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، یو سړی په یو انځور کې ویده

باقره! بیا مــې دی د ذهن په حمـــــــــل کې یو خیال
لکه د دوو میاشـتو ماشوم چــې وي په مور کې ویده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونـــــه لیدې زمــــــــــا د ژوندانه تنهاکې
په ډېرو چیـــغو مې را وختې په خوله تنهاکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـها د مینې
د چا لاسـونه، د چا پښـې، او د چا زړه تنهاکې

اوس به مـې تـنده ماته کړی وی پرې تږی یمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تنهاکې

چا تـــــــــکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟
ســحر وختي مې ولیدې، د کور په وره تنهاکې

باقــره! ما په داسـې ښـار کې زندګي تیره کړه
چې نه ســـــــــندرې خلك پیژني، او نه تنهاکې

بــــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سیوري پسې لمر ته راغلم
د یو سړي پســــــــــــې د کومې دنیا سر ته راغلم ؟

د ستا په ستــرګو کې مــــــې ځای د محبـــت لیدلو
چې ترې لویـــــدلی ومه ، بیا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پــــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته رایاد شو ، خپل څادر ته راغلم

تــــــنهاکــې پښې پـــــکې وهـــــمه ، او ګیلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمــــــندر ته راغلـــــم

د نامــــــــــــعلـوم منـزل سفــر هم نزاکـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتــــــــلو زیری چې وشـــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران يم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېــــبي ګوتې، غنــــــم نه ګوري

د ســــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنيا ته ښکاري
د ســــر دننه مې ســــــــودا يو بنيادم نه ګوري

زهر به پاشــــي په يــــوه يوه کې صــبر وکړه
څــــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســــــــياهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځـــــــــمکې په سيـنه باندې قدم نه ګوري

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندګـــــي خرڅـــــــوي
زما پــــه خـــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قــسم په خـــــــدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســـــــمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووایي
د چا چـــــې شور نه خوښېده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصـــویرونه هــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېـــوالونو بانـــــدې خپله تنهـــــائي خرڅـــــوي

له خــــوفه ډک ذهنــــونه ساتي ، معطر وربــاندې
باقر لګیا دی ، د لفـــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې وربانديې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راتــــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـيده اوسه
ستا د غبـــارې نه د پښـــــــتون وينې ارزانې دي

څو ځلــې مې وڅـــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـــــــــره! کړې داســــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســــترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظـــــر د ګړنګونـــــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مــــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــم یوړه هوا، له تانـــــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شــــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــم راګرځـــم درپسې باقـره!
ما سره نشـــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه يې ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مـــــــاته له ځـان نه فرښـته جوړه کړه

د مقـدسې مينــــــــې حد دی ، خـداى به تا راکوي
ستـا د څـــــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قـــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغرى پرې تود کړي
هغه ظالـــــــــم ترينه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستــــــا په جائيـــداد ورونه ، نښتي د يــــو بله سره
ســــــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــوړه کړه

چې د کـوټــــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــرې اخلم
د تنهائى ســـــــره مې دا رنګه رشــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس وينې پکې خپله څهره باقره!
مــــا د خپـــل غزل نه ائينه جـــــوړه کــــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعــــــاګانـــو پســــې تللی و، ازار یــــــې راوړ
لپې یې اوســــــــوې په لاسونو کې انګار یې راوړ

د چـــــــا لپاره یې دسمـــــال په بېوســـــــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راوړ

بـــې له دښــــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســړي د کور دېـــــوال سوری کړ، مار یې راوړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچـــــــــــي منډه کړه، اخبار یې راوړ

نــه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بیعه اخلي
باقر خــــــو راغی مګر نـرخ د کـوم، بازار یې راوړ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لكه لړم خبرې
زما په مخكې دې څوک نه كوي د غـــــم خبرې

په كاغــذونو رســـــمومه درته خپلې شـــونډې
زمـــا پر ځای کـــوي ، زما د لاس قلـــــم خبرې

پريــږده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــريــوان ته
د څــراغونو په حضور كوه ، تورتم خـــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې كې درد د هـــجر مه يادوه
څوک په جنــت كې نه كوي د جهـــــــنم خبرې

ماته غـــوږونو كې اخر خاموشـــی ځالې وكړې
وشـــوه مودا چې اورم نه د بنيـــــــادم خبرې

زه باشـــينده د سحرابي ځمكې يم څه وكړمه؟
باقره! زه خـــو به كوم د ســــــترګو نم خبرې
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک به راتولې کړي ، د دغه تعبیرونو شیــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شیشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــونو قــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شــــــــــیشې

که په دې ښار کې چــا په یو بل اعتماد کولــی
اینښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیــشې

اخـــــر دي ولېـــــدل زمــــــا د اوازونو کاڼي
اخر مې ماتي کړې کنه ســتا د غوړونو شیشې؟

ګردونه هم ترینه ویــــــریږي، نه کیني ورباندې
دومره بدرنګې شوې د خلــکو د مخونو شیشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هیڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقــــــــــره! د خاپونو شیشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یـــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــښی په خــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولـــــې پـــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیـــــسمه اسمـــــان له ګریوانــــه، پروردګاره

چــــتری مې په ســـــــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څــــــــوک مې په زړه ډیر را وریده، پروردګاره

په دوه اربه خلــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځـــــې وژل کیږي پښـــــتانه، پروردګـــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســـــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لیــــــه کړل باقر په دعاګـــــــــانو
جنــــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره

باقــــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــريدو ضرورتـــونه ، څومره ډېر دي
لاســــــــونه زما دوه دي ، او کارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دليـــــلونو ورکولـو ، شومـــــــــــه ستړی
د خلکو په ذهــــــنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصــــــيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلـــــيفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســــــــــتا يوه نخـــــښه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صــــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی ورور يم
په ځان پـــــــــسې مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشـــــــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومــره کمې دي ، غوږونه څومـــــــره ډېر دي

باقــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځـــــې ځراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به ځنــــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبــلولو نه خـــــبر نه يم ، خو دومره وايم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خـــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هديرو کـــــــې ديـــوالونه خلکو ولګول

د چا وړومبي ديدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د يو بل ســره لاســـــونه ، خلکو ولګول

د چا په خيال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمـــــونه ، خلکو ولګول

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېـــرې وکړې تمـــــــاشې د سترګو
بربنډ نــــظر ته مـــې وروا غوستـــې جامې د سترګو

د شوګیـــــرو وېنه یې خـــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصـــــې مې پـــریښي ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســـــــې راســـره بیا دې هم نه وینمه
ای د کــــټ ســـر ته رانه ورکې دي چشمې د سترګو

د هر ســـړي په اوږه لاس کیـــږدم ، چې ته یې جوړې
ژبۍ مـــې ولوېده مـــــنې په تا پســـې د سترګو

په دې ویـــــریږم د بنو ځنــــګل پرې اور وانخـــلي
د اوښکـــو تیلو باندې بلـــــې کړم ډیوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ایښی دی ، چې وچ یې کړمه
صـــبر مې نه کـــیږي باقـــره تر هغـــې د سترګو
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بیابه ځانتـــــه نوی ویر جـــــوړوم
داسمان ستورو ته لګیایم ســـــــــتا تصویرجوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تـــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جـــــوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغلري وړمــــــــــــه
ځان ته لګیا یمه په خپله یي تعبیر جـــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپــــــــــل حال بیانوم ځان مقریر جو ړ وم

په دې نیمګړي دونــــــیاګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چـــــــــاته یې پیر جوړوم

دښو درګي له رنجو سره بهرام تــــــــه ورکـــــړه
د زړه په دړه دخوږې میني تحریر جـــــــــوړوم

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســــــره راوړه
د يار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســـــــره راوړه

ډيرلري مســـــــــافر يم نــــه يې ويـــــــنم نه مي ويني
راځې خو د ځلورو ســـترګو جـــــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډيــــره مــــــوده مـــــــخکي
هجران درټولوه د وصـــــال بنګ درســـــــــــــــره راوړه

داتيرغم خوبه هيرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســــــــره راوړه

بـــــــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســــــــــرونکريزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینـــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګـــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مــــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه یې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تـــــــر غوږشوی دلېلاوو
زیړی مازدیګری وو تر ګودره پـــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم

اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي ووريـــــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي ووريـــــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســـــــــــتم په زړه مـــي ووريږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځـــــــم په زړه مي ووريـږي

د يار په چـــــــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي ووريږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکــــــــړمــــــه
د اوښکو کډي بــــــــاروم په زړه مــــــي ووريږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســــــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصویرته مي کـــتل تمامه شپه

مین زړه مي په سلګو ووګرانه یاره
چي یادونه دي راتلل تمامـــــه شپه

ستادمړوسترګوتصویرمي پنـــځولو
چي لګیاوم په غزل تمامه شــــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانـــــه
نورولاړوې مکمل تمامه شپـــــه

بهرام چیري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګیادي په اوربل تمامه شپـــــه
اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــه
ستا غمونه پرى را اوري کله کلــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تـــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کــــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پـــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پـــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کــــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کــــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي
زه به نه یم تور لحد ته به مـــــــي ژاړي

په زړګي دي وویشتم پورته دي نـــــکړم
اې،بې رحمه یاره لاړې پــــــــسي لاړي

د غم کاڼي مي په ســـــــر باندي وریږي
د زړګي خوني مې تـولې شوې ویجاړي

زه چې مړ شــــــمه اشنا یاد کې یې ساته
یم شهید خون بــه مې وي د ستا له غاړي

زه دي هـــــــیر کړم تا به هلته هیرومه
چې بهرام غریب په سپین کفن کې نغاړي

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ويل بيا به يې نه وينم ما بيــــــــا وليدو
د رقيب غيږه کي جانان مي پــــــــــه خندا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريــــــــږدي ښيراوي کوي
ملنګ مي بيا پوري زيارت کي په بدوا وليـــــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کــــــــومــــــــــــه
دا چي حالات په دې نيـــــــــمګړي دنيا ما وليدو

د پاکې مــــــــــيني شهادت دي مبارک وي ورتــه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا وليدو

ما ويل جـــنت له خدايه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهـــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا وليدو

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک یې چې دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مــــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــــې اشنا لـــه وسه کيږي
غاړه راکړه که دې تــــــــــا له وسه کيږي

د مرغانو د ستـــايلو وســـي نــــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيــــا له وســـــــــه کيږي

چي ټکر خورې د پښتـــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســــــه کـــــيږي

په غربت کي چي پيزوان غـــــواړې د زړو
راته ووايه زما له وسه کــــــــــــــــيږی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيــــــــــــــږي

چې دستا غوندې کور پريږی مســـــــافر شي
اې! [ضيواله] دا د چـــــــــا له وسه کيږي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مــي وګوره لړ. حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شـــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــي
یا به یم په هسپتال درپســي مــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپــــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامـــــه بولــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه

ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شـــــــعرونه به مې لولې

دا لیــــــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې

د خړ قبر بیراغونه بـــــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شــــکې یی

درته جوړ تړول تعویذ ونه به مې لـــــولې

ما به تاته وې لیکلــــــــــــې په کاغذ کې

په زرهاؤ ارمانونه به مـــــــــــــې لولې

ستا بنو به پرې لیکلی ضیوال جــــان وې

د سینې پـــــــــه سر داغونه به مې لولې

(ضیوال)

دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســــــــافري تــــه
اوښکې مه تویوه ځم مسافـــــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تــه؟
غریبــــــــي ده کور پرېږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتــــللې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســــافري تـه

سم قیامت ؤ آه صحنې په ما جــــــانانه
زه چې کله درنه تلم مســــــــــــافري ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبــــــې ده
ګرانه کله به شم تم مســـــــــــــافري ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبــــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســـــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــؤرې ګنډ په سینـــه
بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پڅ کړي د جنګونو تـُبـــــري
چې بیا پښتون نه کــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــاغ میوه نه خورمـــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســــینه

له پکتیکا به دې جـــانانــــــــــه بـیایم
سـیل به کاوو د مـــــــــلاګنډ پـــه سینه

د ضــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پـــاتي وي' وې رنډ په سینه

دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثــــــر دا دي قلم غزل
یار ته به لـــــــــیکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــــاعره یاره یو خو ووایـــه
ګوندي چې مې کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپګــــان واړوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر ســـــم غزل

ما ساده د یار لیـــدو ته ورولــــــــــئ
نغد یې رانه واخلئ چې راځــــم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کـــــړي
ګرمه یې پــــــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلــــــی وطن کــور کړلو
ځکه ضیوال لـــــــیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــظار به یمه تـــول عمر
یاره په دي لار بـــــه یمـــه تول عمر

خدایه که ګنها وي د جانـــــــان مینه
خدایه ګنهګار به یمـــــه تول عمـــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به یـــــــــمه تول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـــــــنا
تاته په چغار به یمه تول عمــــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جـــــــان
بوخت په استغفار به یمه تـــــول عمر

تا لـــــــــه ما ضیواله سترګي واړوې
دربدر او خوار به یمه تول عـــــــمر

ثنا ضیوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــــوه زر اوبـــــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبـــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وخيـــــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګـــــــــــى اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســـــتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلى ده په منډه کـــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه

پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چـــــــيرته يې لږ راشه انتظاره ورکه

بيرغ په لاس کـــــې يم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګي مې نشته او لـــه مانه ده هينداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتې
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه!ما يي نبني وي، پوره کال ساتلي
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بيا يواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهار جګړه ماښام کتار مړي راوړو سړيه
په داسې ښار کې زندګي موږ تيروو سړيه

سترګي مو ښي دي چې د خپله ځايه نه رالويږي
اوس چې خپل لمونځ کوو سجده پکې پريږدو سړيه

د خفګان حد وي او دا غم هم له خپل حده اوړي
ياره موږ څه وکړو لږ ځان به ترې ساتو سړيه

زموږ تر کوره هديره را رسيدلی نه وه
اوس په خپل کور کې هديری ته ځای ټاکو سړيه

ما د خپل ځان لپاره داسې شاعري کوله
ارمان چې مړ به شو نو ما پرې ويښاوو سړيه
آرمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلـــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا څــنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واویښتې
داسې دې زبیښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګي څوروم ولـــــې؟

زه دې ښه شیندلـــې وم
تا راټولوم ولـــــــې؟

هیلو ته مې اور ورکړ
یو (ارمان) ساتم ولې؟
نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغـــاړې وځمه
راشه که راځې درغـــــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغـــــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
بنه شو بې وعــدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترګې ولویدې
مړ شومه خـــــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانـــــه! ته چې په دې لاره تلې
مــــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه

نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــوږ ناريږ له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د كـــافر حســـــن كـافره مسكا
د مينې زور مــــــې له پـرهره وځي

په رنـــــه ورځ باندې مـــابنام راشي
چې مـــسافر د كور لــــه وره وځي

ستا دديوال سيوري تــــه سيخ درشمه
د بل چـــــا كور مـــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ كړه، او بيا جوړ كړه غزل
كنه!نو تــــــــــــوري له هنره وځي

پـــــه روح مې لاس كيږده او دا ووايه
چـــــې زما ساه د چــــا نه بره وځى؟

!په دې دوه مـخې مــــلګرتيا ارمانه
د چا له خولي ښـــنګه خبـــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټــــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شڼ شنهی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږې زه له خپله درده نــه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســــاتمــه په دې ښار کې

زندګــــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پــــــټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مــــــــړي کــــــــومه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کـــــــــې

ما ساتلي وي ریښتیا ربنتیا خـــــــــبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښــــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه**!** چا به سپک کـــړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کـــــــې

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تږی شم او تا پسې اوبه شیندمـــــــــــــه

دنیا دې ړنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمـــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوږ دي په هوا پسې اوبـــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصـــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــلا پسې اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمـــــانه! ځان ته هیڅ نه وايي

په مـــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تږې تا په لپو کې اوبـــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نـــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څـــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تناکي بیـــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخــــــلي
نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مين يـــــــــم له ازاره په ما څه شوي دې؟
په خوب کې چيغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دې؟

.سودايي شوی يم په خپل ګريوان مي کرښـــــي باسم
ورته معـــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دې ؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويـل تــه چيـرته يې
زړه مي ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دې؟

چې تا ټيـکری واچـاوو چيغه دې په زوره وکــړه
شه څه مطلب دې وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وايې بيا دهـــــيڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څـــه شــوي دې؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شيـــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی يمــه
چی څوک به داسي انځورونه خـــرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتې راغـــــــــلم نه کيدلو
دسيندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه تـه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

.څه خبر ده! اوازونه راپســـې دي

.دچا چيغي دې اهونه راپســـې دي

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده

له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګي زمانې له هره کـــونجه

د اورونو څنځيرونه راپـــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده

دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـــورې چيـــــغې را رســـيږه

.د وحشــــــــيانو کتارونه راپسې دي

وا! ذکي لکه بې څوکه څوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غږونه راپسې دي

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زما زما د چا په وینو سره لاسونــــه
داسی حالاتو راته ایشي دې به خوله لاســونه
د اسلامیت او افغانیت نــه، بغاوت ده کنـــــه
چې مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت یې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کــوي
هر چا نیولي دې په خپله مقبره لاسونـــــــه

د پــښتني پیغلې په دې بیوسې وژړیــــــــدم
اه!! رسم کړې وو د کــور په دروازه لاســونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله کړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي لیک په دیواله لاسونــــــــــه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ وربانديي هم مــه کوه
دې سمندر کې یې مینځل په وینو سره لاســونه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې وړې د ژړيـــــدو درد؟
هره شپه زه تيروم د زړه بـــــنو درد

حافيظې نه مې وتلـــې څو شعرونه
خدای دې نه وينې په چـــا د اولادو درد

مور که درد لرو ايښه يې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلــــــــــو ددغو آيښو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژونـــد کې
قيامت دې په والله د بېليـــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهيږم چې خـــــپه يې
راته ښکارې دې نــــــازکې په ليمو درد

اوس له اوښکـــو او غمو سره عادت يم
ځــــــــان ته اخلمه اتله په پيســو درد

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په رســــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته ځــــــومـــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمــــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه ميـــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســــــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زموارې ورکـــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خـــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســـــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلي اروا راغله دوباره د ځـــــــان سايې ته
چې څهره د تللې كس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لـــــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په كتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دياد نه او بل زور د تنهـــــــايې نه
اخيري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چيغو زما پاتې نښانـــــــــــې ته

نن مې وكتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې كړل د ننه بيا اتله پنـــــــــجرې ته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــــهایـــې د بیلتانه د اذیت دردورنه
څومره مې تیر کــــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، یوازیتوب او خاموشـــــي اوف توبه
بیا را تازه دې کړل بارانه د فطــــــرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښـــــــــودل ستا یاد د قیامت دردونه

دا چې مې وینې په خـــــــندا کې نو دا داسي نه ده
په اندرون کې زما شتـــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتــــــــــه وویل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتــــــــــم په زمانت دردونه

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســـــته

هېر شــــوي کس زما نامه واخېسته

ما ويل ستا يـــاد رانه خپه لاړ نه شي

په بېوسۍ کــــې مې ډېوه واخېســته

د تنهايۍ نه به پـــــرې ځان ساتــمه

په خاموشۍ مې آيَــــــېنه واخېـــسته

د زندګۍ په انتهـــا کـــــــې يمه

تانه چې لرې مـــې فاصيله واخېـــسته

اتـــــــله ځومـــره به مې ودردوې

د بيا راتلـــو مې ترې وعده واخېسته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لـــــــــــه درده مــا چري خندا ونـه کړه
ژونده په تا کې به مــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډېرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خــــو زه به نه یم

اتله شپـــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسې صحنې راځې، خو زه به نه یم

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

یخه یخني ستا دتودي غیږي ارمـــــــان راسره
تنهایي ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به ځـــــــه ووایم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمــــــان راسره

وایه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کـــې یمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونیسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

یه د ډاکټرې یاده څومره زورور یې په خدای
زه چې ژړیږمه ژړا کوي اسمان راســــره

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

داچــې ستا ياد ګرځوم لـــه ډېره وخته
زه يو غر په اوږو وړم لـــــه ډېره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتـــــــــوم له ډېره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتــــه کوم له ډېره وخته

اخير هم مې دا خپل ځان رابانديې پوه شو
زه چې غــــــــلی ژړيدم له ډېره وخته

آيـيـنـې سـره اتـــــــلـه ګرځـيدمـــه
تنهايې نه پـــــــتيــدم له ډېره وخته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنهايي احساس مې خورې لکه لړم لګيادې
دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لګيادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه يې کوم
لابه تر څو وايم چې وخت راسره سم لګيادې

د زندګی په اميـــدونو مې اوښتي خـاوري
له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګيادې

خدايه ج داستا دبندګی د غافلۍ له وجــهي
ديو آدم په بندګی کې بل آدم لګيـــــــــادې

دا دکـافرو يادو جبر دي نصــــــــــــيراتـله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لګيادې

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په یادو باندې خوشحال وي
هـر ماشـــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتـــــــه خلــک د بل چاڅنګ ته کینی نه
دلـــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندې سر دي
بـــس همدی مې ژړیدو باندې خوشحال وي

ولـي زه به ســتا غمو ســــــره خندا کړم؟ ؟؟
لیوني په ځنځیرو بـــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــــودو پس یم راغـلی راته ګوره
تږي شــــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خـــو مـــــــې همدا ببغوري وژنـي
چې په خــپلو اسویلو باندي خوشحال وي

نصیر(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مـــــــي په وجود کي ګيره شوي ده
ښـــــــکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچـــــي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
ګـــــــوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـــــــــمه
ګورې چي ځواني مي تيره شـــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا پــــه نوم يې ږدم
راشـــــــــــه هغه پانه بيره شوي ده

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبليژي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومـــحترم ذات لـــه درباره

زارۍ دامن تولي پښتـــونخواته کړ ه نازکي

سيالي ضرور ګټم خو؛ګوره داکارته هم وکړه

تيه دمـــــلالۍ راپســـــي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضير متـــکلم سر ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته کـــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لـــــــيو بد رګه کړ

وخ!ما په تړ مو اوبښکـو روژه ماته کړ ه نازکي

يوچاراته قيصه دلـــيوني فيــــــــــضان کوله

سلګۍ به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښایسته یې چې هیڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــاتی،اخ دکلي کلیوال ماښامه
یو خواروژه،بله ګرمــــي بل خواته ښه پوهېږې
هله ژر راشه یم اوبســــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغـــــه لږ سره،هاغه دوینو پټۍ
بیانوي دزیندۍ شــــــوي منصور حال ماښامه
شکر،ډاډ ه شومه دعــطرو بوی کوخه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتـــــلو زیری شمال ماښا مه
هغه ملنګ و، که فیضــــــــان و،ومي نه پیژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې دیـــــــــوال ماښامه
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه

شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه

بلا اوښکي تويول ورتـــــــــه لازم وي

بلا درد لري اکـــثره انځورونـــــــــــه

ديوچا په تلاش دارتـــــه يو ختلـــــــــي

اوس مو خاڅي له پرهره انځورونـــــه

دښښترو په شملوېې سينګار شـــــوی

ښکلوم دي سليمان غره انـــــــځورونه

لړپه تلو تلو کې زمـــــا په طرف ګوره

درنه بـــــــــــاسم مســافره انځورونه

پورې څـــوکې ته شپونکی فيضان ختلی

رســـــــــــموي له مازديګره انځورونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرېږ ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټـــول سم راباندپوه شي
بيامي نه چـــــــېږي بيالږه ګوزاره کړي
کله کله دې چې غم راباندي پـــــوه شي
مه څيرم يـــې ،مه څيرم يې ،مـه څيرم يې
څيري ښه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـــــــه په سپـــکو سپوروسروي
چې مي وکړي ستـرګي نم رابـــاندي پوه شي
وخ دکلـــي ماشومان راپــــــسي ګوري
وخ له کلـــــــي چي راځم راباندي پوه شي
واه!فيضانه داســــــــتاد راباندي شک دی
چي د ف توری ليکم رابــــــاندي پوه شي
ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښایمه لوی او هـــــــم واړه دردونه
همداسي پټ ښه دي زمادزخمــــــي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســــــــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشــــــي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دکـــــــــلي هآغه هديره کې تېرشوم
وخ خدايه بـــــــــيايې په ماراوستل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايې
دســـــــــــفرپنـــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هلـــــــه ژر ژر که،دفيضان په نوم دمګردی هلته
ترهــــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک يي ددومره تپوس نشته چې داولي ژاړي

ددروازې ترشـــايوڅـوک درپسي غلي ژاړي

تا په دعاکې يــــــــادوي اوبياسلګۍ هم کوې

درپسي هرلمانځه کې هـــــآغه نازولـــي ژاړي

دکليوالي زړه دې دومره نــــرم شـــوى دى اوس

چي ماشومان هم ورته ستانــــامـــه اخَلي ژاړي

زموږدښاردنجونو هيڅ خندانصـــــيب کې نه ده

زموږدښارنجوني اکثرچې ماليـدلــــــي ژاړي

هغه چي تير کال به يې دلته زمـــزمـــې کولې

هغه کوچۍ سږکال دغره سرتـــــه ختلـــي ژاړي

لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غـــــــواړي

واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپيڅلي ژاړي

اې!دادي څه کېږي فيضانه دادکو م کـــلـــــي ده

زموږ کوڅې ته څوک په تاپسې راغلــــي ژاړي

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغـــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نــــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

یو اعـــــلان واورئ کلیوالو جنازې ته راشئ

زما دټـــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپین غر ځـــــــوکي ته ختلی یم نارې وهمه

هله ژر راشـــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دې

په نافهمۍ کـــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کـــې مې نظرپه پوري بام شوی دې

په هــــغه کــورکې دفیضان نامه ویل جرم دی

په هـــغه کورکې خو بندیزپه دغه نام شوی دې

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیــــــچا هــم ونه کړ ددغي بیمارۍ علا ج
ولي هیـــخ نه لري دااوښکي اوسلګۍ علا ج

دومره سپیـــــخلي مـــقدس مرض نیولی یمه
زما دسپیڅلي زخم نـــــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري یو دغه خـــصلت خوندراکوي
ژرپکي وشي دسرکــــــــــشه ککرۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور څــــــــښلي
ځکه خو ونه شو دهاغي لېونۍ عـــــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمین وایمـــــــــــه
پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایۍ عـــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګۍ وهـــم نور
فیضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عـــــــلاج

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــــــاني ده
په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــــــــماني ده
ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلـــــــــمه دی
پښتون کړی نن پـــه جار مســـــــــــــلماني ده
دټوپک خوله دې کنــــــــټرول کړه صبر،صبر
ګرانه لړشه درایسار مسلـــــــــــــــــــماني ده
وايې لمونځ هـــــــم درقیب جومات کې نه کړم
څومره ښکلــي مي دیار مسلمانـــــــــــــــي ده
ببرسري یتـــیمان درپســــــــــــــي ګرځـــــو
سولـــي وکړه راتــــــــه ځار مسلــــماني ده
څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شــــړلو؟
اې مــــلا درتــــــــــه په کال مسلمــــاني ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل کومه سترې سترې سلګې

ته نـــــــــــور قبولي کړه اې!خدايه زما کړي سلګۍ

داپه شيـــــــبو شيبو بـــــــــاران او وهشتناکي ټکي

دايو يتيم تر دغه ځــــــايــه دي راوړي ســــــــلګۍ

! ظالـــــمه قــــــــدر يې کوه هـــسي يې مه بوله اې

درته به تندرشي يووخت ددې زوی مړي سلـــــــــګۍ

يواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوريې هيڅ ونه ويــــل

له مناري نه دجومات شوې نــوري لوړي ســــــــلګۍ

فيضانه سترى مسافروم پـــه آرمان شهـــــــــــيد وم

چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــــه هري دړي سلګۍ

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلـــــــم پــــــه څــوکه
هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــــه څـــــوکـــه
دسپین غر څوکه باندي لوی افغانستا ن لیکمـــــه
څنګ کې یـــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــه
دشهید پلا رهــــــغه یـــتیم سلګو نېولـــی بـــچی
که خدای کول قرارومه دقــلــــــم پـــه څــو که
داسلا مي نړۍ هماغه پـــخوانۍ جذبـــــه بـــــــه
نړۍ ته بیا وربښکارومه دقـــــلم پـــــــه څوکـــه
بیا ونـــــــــه کړې رقیبه پام داستعمار کوشش د ي
داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکـــــــــــــــــه
فیضانه چرته که دسولي اختر دلته راشــــــــــــې
ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څــــــــــــوکه
ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غــــره ډبرې

درقيب سرته مې اوس ايښــــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سيالي مــــــوږپـــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فځادره ډبـــــــرې

ستا لېونى اوس لېونى دى والله سم لـــــــېونـــــى

که باورنه کوې راځه پسي شـــــــماره ډبــــرې

تاته مې نه ويل چې دلته دوباره مــــــه راځـــــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زموږدکلـــــــــــــي يوشاعر دى دفيضان په نامه

هره شپه ولي زمــــــوږ کورتــــه په تياره ډبرې

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library